

KEGYELMI ELJÁRÁS

- A vétkes akkor mer repülni, ha köd szítál – mereng a fehér ruhás.
- És a vesztes tud repülni, ha mag van a szájában? – ereszkedik alá a kátrányszagú.
- Biztos vagy benne, hogy más a vétkes és a vesztes?
- Ugyanaz?
- Igen.
- Gyere a világosra! Azért vesztes, mert vétkes, vagy vétkes, mert vesztes?
- Node rosszabb talán az egyik a másikánál? A bűn büze? A legyőzött gúzsba kötött vasra vert akarata?
- Megkötik, aki rosszat tesz. Megkötik, aki ellenáll.
- Megrontják!
- A vétket megelőzően, vagy a csata előtt? Vagy közben? Utána?
Csend. szárnyzuhogás. Jöttek? Ellibbentek?
- A kegyelmi eljárás alanya pedig ott ül a kissámlin a mosókonyhában. Amit az imént nyilvánítottak tárgyalóteremnek, zárkának és lehetséges síralomháznak az eljárók. Lehet, hogy még a vesztőhely is itt lesz?
- Alany fölött úgy vitatkozott a fény és a homály angyala, mint döglött verébfiókért a lábatlan és a szárnyas bestia.
- Ja, hogy a lábatlan most szárnyas kígyóként jött és kátrányszagban, míg éppen a fehér pendelyű kulcsolódott magába a kövön? Ez a kegyelmi eljárás polaritás váltásait hivatott ábrázolni. A fehér ruhás és a kátrányszagú egyszerre eljáró és futár.
- A sötétszínű és a világos hetek ezen futárai tehát jól összekeverték magukat és a másikat. Hát még Alanyt, aki olyan pucér, mint a győztesek és a tiszták. Pőre még az ülőke és a csuklóra szorított zsinór is.
- Köd is van. A magokat meg rég, lenyeltem. Akár repülhetnék is – fészkelődik a sámlin – Bal szárnyamon déli nap virít, jobb szárnyamon újhold vakon. De mi a vád és hol a csata?
- Háta mögött egyszerre szólalnak meg a futárok, akik csak színleg távoztak el. Alig értheti itt-ott szavukat. Mindegyik mást hadar. A fényes a vádat, a szurtos a vesztést.

– Hétfőn kétségek fogtak el. Hitted, mint reggelbe fúlt álom keresett egész nap. Kedden a remény hibádzott szívedben. Elhagyatottan jártál a tömegben: hagytad, hogy elhúzódjának tőled. Szerdán elszomorodott a szereteted. Miként szeressek, kérdezted magad. A butaság csütörtökre kerített hatalmába. Pedig végig okosnak hitted magad. Péntekre már a mérték tónusa sült szénné. Elvásott az istráng. A gyávaság kísértett meg szombaton. Magadnak is meghunyászkodtál. A hetedik erény is megingott benned vasárnap. Igazat adtál a hazugnak: szégyenbe taszítottad az ártatlant. Mi lehetne hát az ítélet?

– Este mindig büszkeség fogott el, mert nap közben a siker máza ráégett az arcodra. Éjjel a virrasztás és az álom idején is a mohó pénzvágy tapadt a szurokragacsos sötétségbe, amelyben elmerültél. Pirkadattal a bujaság örvényében merültél alá. Reggel örökre megharagudtál arra, aki figyelmeztetett büszke, kapzsi és buja vagy. A telhetetlenség délelőtt harapódzott úgy el benned, hogy étvágyadnak, kívánságaidnak rabja lettél. A dél még messze volt, amikor a bálványok és a misztika-árnyék is elvesztette egy fontos részedet. Délután megirigyelted, akiről azt hitted a tieidnél több öröm jut neki. Alkonyattal aztán lustaságod árult el. Egy nap és hét bűn, azaz hét veszteség.

– Azt hittem fejemre olvassátok mindazt, amit terhel, megmondjátok: hol zajlott itt a nagy ütközet. Figyeltem. És mire ordítózásotok elült, úgy találtam, ti vitatkoztok: én ürügy vagyok, bár én várok megkötözve – pillant erre is, arra is Alany – Látjátok, telnek az ezredévek, mintha múlna valami fontos. Amint hallgatom beszélgetésetek, tudom: mégis áll az idő. Forog az ég. Ugyanaz az ég.

Lehajtja a fejét. Keserűen folytatja.

– Az állóvíz előtti korban Salamon árválkodik törvéynapi példájával, mikor szint vallott szüle és mostoha. Később per perre, háborúra háború. Mire a tárgyalások, mire a vérontások? Ugyanaz az ég s a föld.

Alany alatt megcsikordul a kissámli, amint a folytatásnak feszül.

– A törvény arra való, hogy mintát adjon. Életmód-javallat. Büntetési záradék helyett a hitelesség bölcsessége a nyomaték. Ti meg feketében és fehérben a felsőbbtség és az erő kétes kinyilatkoztatásaival béklyóztok meg, hogy törvényt üljetek felettem. Törvény ez? Rajtam kívül?

*

Mintha egy nyomasztó filmet nézett volna végig. A vízió most mégis másként zárult. Várta, hogy megjelenik a képernyőn a stáblista. Várta és rá

---

kellett jönnie, maga a valóság a mosókonyha az előregedett gőzökkel és szagokkal.

Tegnap napkeltétől későestig úton volt. Tizenöt órát vezetett le és kétezer kilométerrel tagjaiban érkezett meg. A kiállítási csarnokban leadta a paravánokat és a vázvasakat. Alig várta, hogy a Szatraphától, vagyis a főnökétől kapott címen lefürödhessen és álomra hajtsa a fejét. A szükségszálláson megfagyott körülötte a levegő, amikor a feltűnően sérült íriszű gondnoknőnek megmondta: ő ugrott be társa helyett, és bizony otthon maradt a most firtatott, ritka életmentő gyógyszer a nő nagybeteg lányának.

A rossz-tekintetű matróna sipítva taglalta neki haragjában, hogy az ismeretlennek jó lesz vigyáznia a közös helyiségekben, a fürdőben és vécében. A sok szoba-bérlő között ugyanis több a vendégmunkás, akik sötét üzelmekkel is foglalkoznak a gyárépítés mellett. Az átutazókat előszeretettel szorongatják meg.

Alany azonban kizárólag a szobaszámra és a tisztálkodó terek helyére figyelt, elengedte füle mellett az ingerült fecsegést.

Utólag tudta; óvatlan volt.

Fájt a feje a hosszú robogástól, minden ereje elhagyta. Ezért is nyomta el az álom a kádban. Amint lecsutakolta magát és elpilledt a forró vízben, akkor is álmoképek futottak előtte, mikor kipottyant a kezéből a szobakulcs. Az éjjeli sűrű csendben nagyot csörrent a kövön. Ő megmoccanni is lusta lett volna, ha ébren marad. Talán erre figyelt fel a két vendégmunkás.

Először a szobát pakolták ki, hogy utána egyetlen kulcslopás hozta fogástól elhűlve úgy döntsenek: hosszabb időre ki kell iktatni az éjjel érkezett idegent. Megállapodtak, ha Alanyt a félreeső mosókonyhába zárják, rozoga kocsijukkal akár a határig is eljuthatnak a szép summával és a többi zsákmánnyal, mire keresni kezdik őket.

Alany már az épületen kívül eszmélt fel, hogy fura esemény szereplője. A két tolvaj olyan finoman emelte ki a langyos vízből és cipelte végig a csúszós testet a folyosón, hogy a kismizmizett puszta tárgyként viselte. Az elejtett vad módjára hurcolt Alany sokáig egy álomnak hitte ezt is. Ha csendben marad, cipelői is azt hiszik, alszik.

Elbődült, ezért az események felgyorsultak. Ő rúgott, hadonászott. Az életre kelt csatakos testtel már nehezen boldogult a két férfi. Elejtették és tompult hempergés következett. Birkóztak. A kemény fiúk egyébként elbántak volna Alannal. A meglepetés mégis felemás eredményt hozott. A dulakodás közben az egyik ellenfél zsebéből furcsa tárgy esett ki. Alany a küzdelem közepette baljával tapintott rá. Sejtette, fontos a tolvajoknak. A

---

hempergés során észrevette: a markába szorított kis csomagocskáért ölni tudnának támadói. Már a mosókonyhában huzakodott a pucér a ruhásokkal, mire azok úgy döntöttek: először megkötözik, aztán veszik el az áldozat zsákmányát. Alany gyorsan belátta ezt, ezért egy alkalmas pillanatban szájába tette az apró holmit. Akkor érezte: selymes felszínű, puha, rombusz alakú párnácska. Amint nyelvével összepréselte, tapasztalhatta kemény kerek tárgyat rejt a zsák.

Már gúzsba kötve hevert a hideg kövön a benti ködben és cibálták, taposták, rátérdeltek, amikor az az ötlete támadt: lenyeli a titokzatos selyemrombuszt, hogy magánál tarthassa.

Sikerült. A két vendégmunkás belesápadt. Hátravetették magukat. Szemmel láthatóan minél távolabb akartak lenni Alanytól. Ő meg csodálkozott a fordulaton. Azt hitte, mégiscsak álom, vagy idegen film ez az egész...

*

Alany a vád fényes követével jutott el először addig, hogy folytassa vele a vitát. Arra számított, a szurtossal is módja nyílik hasonlóra. elhitta, az erények időleges elvesztése egyben mentség is, ha valami eltávolodhat, ugyanúgy visszatérhet, vagy utána lehet menni. Azt hagyta számításán kívül, hogy a követek mindig egyszerre beszélnek a vitázóval. Abban pedig nagyon tévedett, hogy az általa az angyallal egyszerre elmondottak veszendőbe mentek volna. A megszokás szerint ugyan akihez beszélnek, hallgat, aki csak beszél, annak füle zárva lenne, de ez lett a nagy tévedés. Félelmében, hogy az érvek vibrálása közben fontos szempontot felejt el, akárcsak a szurtos az imént, ő is keresztbe beszélt az angyallal, a mondandója végéig. Megint homályban maradt neki, mi is a vád igazából.

– Lehetek-e én egyedül, aki elválasztom az igazat a hamistól? Lehetek-e valakivel, vagy valakikkel tiszta szívvel? Hagyják-e életem kicsiny történései? Egyszerű per lenne az egész kicsiben és nagyban kiszabott élet? Aki kételkedik, az rögtön hadilábon is állna a bátorsággal? Mindent úgy tudok, ahogy az tényleg van? A bizonytalanság vajon elta-
karja előlem, hogy lássam? mikor áll

– Geburah, vagyis a hatalom nevében jöhettem, beszélhettem én. A hatalom az erő egy kifejeződése. Miért kételkednék, hogy ez az erő Isten ellenére van? Ha pedig isteni erő-irány, én látom meg a mártír szentek, a templomos lovagok, Jeanne D'Arc, a prédikátorok, az eretneknek és boszorkánynak hazudottak pereiben a romlástól ment(es) gondviselést.

---

középen a mérleg nyelve? Ha mérlegelek, rögtön együgyűnek kell peccételnetek? Engedékenységem, vagy állhatatosságom inkább szeretetem legmélye? Mondd fehér, elvárhatod-e tőlem ezek nyomán még azt is: amikor választani kényszerülök, reményem is kihunyjon, hiszen megfeleztam a világot. Elárultam talán Istent, midőn hitemet mélyebbé és magamnak érthetőbbé akartam tenni?

Alany áldott helyzetét bizonyította, hogy ösztönből ugyanarra válaszolt, amit a vád a szemére vetett. Kérdezett, amivel felelt. Az egymásra olvadt mondatok után hosszú csend borult a három lényre a furcsa helyen. Ott, ahol a tisztítás helye van. Talán titkos célzatosság is feltételezhető abban, hogy a banális esetből jelentőségtelivé lett eljárás kezdete, közepe és végkifejlete is a mosókonyhában, a tisztulás, a megtisztulás ködös közegében. Ezt fehér, szurtos és Alany is érezte.

A kátrányos most csodálkozott rá, hogy a másik kettő hosszasan bámul rá. Várják a vesztes és a csata feltárását. Tőle, aki szóba hozta. A per viszont számára hibádzott. Kevésnek találta a hét vétket, vádat, ezért először csak némán nézet farkasszemet fehérrel, aztán szóvá is tette neki, egyszerre vitatkozott társával és Alannyal. Amint nekilátott, rövidesen a gúzsba kötött is beszélni kezdett. Újra párhuzamos szóözön helye lett a mosókonyha.

– Mindig későn fogott el a büszkeség. A pénzről pedig elhittem, csak azért kellene, hogy a napi apróságokat össze tudjam építeni a kerek naggyá. Olyan mélyen kellett gürcölni, hogy elhiggyem: jól játszom a szerepem. A kapzsiság amolyan túlsó partnak számított. Hazudik, aki azt mondja, a szex kivetülése a gondolat, az élet összes mozdulata. Pont fordítva éltem meg minden percet a bujáságban. A szándékolt tett helyett

A hatalom erő. Ítéletre jogosít: Geburah annyit tesz, mint egyben a hatalom és az ítélet. Perből válik az ítélet, vagyis laposabbak bár Salamonénál a jakobinusok hozta és a róluk hozott végzések, a legújabb birodalmak hamis kémperei; néhol egyek azzal a régi eggyel. Csakhogy a Geburah felelősség. Nekem is.

– Ha itt a Geburah, miként maradhatna el a Gedulah, a dicsőségből fogant kegyelem? Hatalom és Ítélet itt, Dicsőség és Kegyelem ott. A per válasz, de a csata, a győzelem is az.

Hol a per? Mert a csata mindennapos. Melyik csatád tagadod meg? A kicsi szürkéket? A nagy, fényárnyékosakat? A tegnapit, amikor a távolsággal küzdöttél, hogy ideérj? Az éjjelit, amikor a két idegennel szegültél szembe?

bújtam ágyba. Szelep a fojtásra. Hirtelen haragom újabb és újabb felvillanása volt még ilyen szelep és az is marad. Talán mentség is lehet, hogy a mozaik foldozása lett az alkalmi torkosság, a misztika és a babona olcsó borainak mámorába fordulni. Irigységem addig tartott, ameddig hangom. Te, mocskos, és te is csillámkodó, biztos megérezitek egyszer, milyen a bűdösben az illatokra gondolni. Vagy megfulladsz, vagy előbb-utóbb elfog a csüggedés. Láttál már csatát, ahol csak rohamoznak? Mikor döntetek rólam? A csata közben? A háború végén? Vagy ti vagyok az ellenség?

Alanynak beszéd közben is megakadt a fülében, hogy a Gedulah-lény Niobét is belekeverte fejtegetéseibe. A nő csodálata még ebben a szélső állapotban is átborzongott testén és szívéen. Köldökétől ujjbegyéig érezte mosolyát, hangját, illatát.

Már bezárkózott volna kettejük egymás körüli keringésébe, amikor visszazökentették a mosókonyha ködébe. A kegyelmi eljárók, sötét és világos süvöltöttek rá.

– Mire a kezdeti nagy fölényeskedés? Azt mondtad vitatkozunk egymásért, aztán te is ugyanazt a kárhoztatott hangzavart választottad. Zajba ottottabb erődet.

Amint egymást váltogatva provokálták a szerelmétől visszarángatott Alanyt, neki a kezdet emlegetésétől sejlett elő megint a két vendégmunkás sápadt arca, a pillanat, amikor ezek a valóságtól távoli lények kifordították életét a sarkából.

*

A két tolvaj egy-egy pillanatban elkapott mozdulatából, szemvillanásából, arcéléből, hajából Alany tudta: távoli, egzotikus tájék szülőttei. Ha figyelmét mindezek elkerülték volna, a lenyelt tárgy végképp rádöbentette volna. Olyan kegyeser jutott a gyomárba, ami érintkezve a nedvekkal amulettből büntető rontást idéző eszközzé lett rablói számára.

A mosókonyha zuhant a semmiben. Először a két vendégmunkás kezdett lebegni, aztán – úgy gúzsba kötve – ő is. Az apró ablakokon egyre erősebb fény ömlött be. A támadók vonyítottak félelmükben. Látszott, ők tudják, mit szabadítottak el, amikor hagyták lenyelni az amulettet.

A viharba keveredett mosókonyha hosszú szabadesés után vetődött a valóságon túli partra. Alany mintha a mennyezetre ragadt volna. Látta, hogyan válik a betonpadlat a mélységen is túl tajtékos ingovánnyá. A fortyogó masszából – először azt hitte, csak káprázat – alakok nőnek ki, színük, mint a mélybe húzó latyak, fakóbarna. Emelkedtek és magasodtak egyre feljebb. Fejük, bár ugyanaz a sárszín, imbolygott, akár a gyertyaláng. Neki idegen volt mind a hét mocsárfi. A másik kettőnek viszont majdnem a szíve szakadt bele, hogy Mammon, Asmodeus, Leviatán, Belfegor, Sátán, Lucifer és Belzebub, a hét főbűn ördögei szöktek szárba olyan törzssel, amely melléjük emelte testüket és gonoszságukat.

Az álmok ilyenek. A beszéd felesleges. Minden szereplő tudja, mit akar és mit akar a másik. A két veszendő is tudta: elérkezett kárhozatos végórájuk. Már percek óta dobhártyametsző, élesen magas hangon rikoltott a hét pokolfajzat. Ahhoz fordultak, akinek a zsebéből előkerült a talizmán. Összekapaszkodtak. Kört vontak a reszkető ember köré. Iszapgyökerükön ringtak, mint a tánc elején. Közben az alig elviselhető visítás. Felröhögtek a hetek és lángra kap az elátkozott, magnézium fényben lobban el, hamu is csipetnyi marad utána.

Alany megdörzsölné a szemét, hátha álom, hátha film, de lekötözve és a plafonra szorulva inkább elveti az ötletet.

Fel kell ocsúdnia, amikor a másik következik. Süketítő rockzene bőgött fel a semmi fenekén nyúlászzkodó mosókonyhában. Minden ördög énekelt. Vokálban. A szöveg csak a refrénnel jutott el Alany értelméig, egyre csak azt ismételték a mélység fattyai a fülbemászó slágerdallamra: feltűnik egy tetem aranylávjú színben, feltűnik egy tetem aranylávjú színben.

A büszkeség Lucifere köp bele elsőként a zenébe, de köpete úgy ér célba az áldozat középső csigolyáinál, hogy a nyúlós anyag még a köpő szájában hagyta a farkát. Így történik minden új köpésnél. A kapzsiság Mammonja az esendő tenyerébe köp.

– Feltűnik egy tetem aranylávjú színben, feltűnik egy tetem aranylávjú színben.

A bujaság. Asmodeusa a lábaközét célozza meg. Sikerül eltalálnia. A harag Sátánja a szerencsétlen szabadon maradt ökölbe feszült kezét köti össze a vaskos ökörnyál-szálon magával.

– Aranylávjú színben, aranylávjú színben.

A torkosság Belzebubja szájon, az irigység Leviatánja szívtájon, a restség Belfegorja pedig bokáján köpi be. Nyúlnak feszülnek a szálak a főbűnfattyak és az agyonköpködött között, aki még él, vonaglik.

A zene még akkor is szól, amikor egyre sebesebben beszövik, mint a pók a legyet. A köpetszálak minél vastagabban lepik el az embert, annál jobban világítanak.

Aranylávjú színben.

*

Már-már az is megfordul Alany fejében. Neki meg azért mennek neki, mert lenyelte az amulettet. Fénylő és időnként elhomályosuló tekintetüket rá-rávetik, mégsem mozdulnak felé. A nyál már rég megfojtotta a vendégmunkást. Az ördögök ki is engedték a fényes nyúladekot a szájukból.

Beáll a csend. Most mi lesz?

Megkötözve a mennyezeten Alany a mosókonyha meg benőve ördögökkel.

Az ablak ragyogásán Fides, Spes, Caritas, Prodentia, Temperentia, Fortitudo és Justitia siklik be. Csilingel érkezésük. A hét bűdös eközben egyre csak rőfög.

A hét most érkezett leveszi a plafonról Alanyt és úgy pucéran, összekötözve ráteszik a sámlira.

Caritas a nagy igyekezetben hozzáért valamelyik ördög szarvához. Megzizent a szárnya tolla. Rögtön a falhoz vágódott minden transzcendens. Be kellett látniuk – legyenek bár mennyeiek, vagy pokoliak –, ez a baleset kikapcsolja őket. Alany eljárásából; csak futáraik folytathatják le, amit lefolytatnak.

*

Szerinted a csata, vagy a per? Mi ennek az alanynak a csatája? Az élete? A félelmei, a takargatásai? Kegyelemet kap? A győzelem kegyelmét, vagy a vereségét?

Mi ennek a főszereplőnek a pere és milyen ítélet lehet? Az esik nagyobb súllyal a latba, hogy lenyelte a magot, hogy kirabolták, hogy vitatkozott a mennyei és az alvilági futárral, hogy előtte az angyallény meglegyintette a kénköves leheletű szarvát?

Kegyelem és Ítélet a vitatkozás indulatán, a mentségtaláláson/keresésen múlik?

*

és amíg a futárok, a lent és a fent küldöttei a sarokban suttognak, tanakodnak, tanácstalankodnak, Alany imába fog.

– ...mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség aranylávjú színben – mondja a motyogásból mostmár hangosra váltva.